

(НИН, 11.3.2010)

Смрт Моме Капора јединствена је прилика да се види је ли Београд жив или није.

И већ на његовом испраћају уверавамо се да 011 још живи, и да највредијим сузама оплакује свог омиљеног писца и највољенијег грађанина.

Од велике господе које је Београду подарила Херцеговина Момо Капор остаје међу највећима као и понајвећи Београђанин међу Београђанима.

И дан његове смрти морао је бити “таман и хладан дан”.

Има најмање педесет година откад ми је песникиња Сана Танасковић у редакцији „Просвете“ рекла како се само још један човек смеје и говори као ја и да се зове Момо Капор. Тада сам први пут чуо за њега, а данас нема никог ко не зна то име и готово да нема ни једне куће без неког од његових дела. Написао је колико једно удружење књижевника и насликао колико цела ликовна академија.

У вишегодишњој бици са опаком болешћу показао се и уписао у знамените херцеговачке јунаке, мирно гледајући смрт право у очи. Више је мислио на своју редовну рубрику него на своју бољку. И кад му се узимао говор и слабио вид није се одвајао од прибора за цртање и писаће машине. До последњег даха се није затворио у собу већ замајавао смрт скачући у море и пентрајући се уз планине. Није му се одлазило са овог света нити му је његова љубав дала да оде. Сваки дан се распитивао шта је објављено у медијима и знам колико га занима какви су некролози и данашња сахрана. Зато би било праведно и лепо кад би његове рубрике још дуго редовно излазиле како би се продужио његов једини прави живот и теже примећивало да га нема. Од свих галаксија најмилија и најважнија била му је она Гутенбергова из које никад неће отићи. Имао је три године кад му је мајка Бојана погинула штитећи га својим телом. Остао је жив да о томе посведочи и докаже да није залуду дала живот за њега. Сведоци смо како се међу брдима снимака Моме

Капора као икона издвојила она фотографија на којој се види та лепа стасита жена како води за руку свог сина.

Његов отац је написао Родослов Капора у којем је свом јединцу (замислите, чудно се Мома) посветио само једну реченицу: “Момчило Гојка Капор. Нема мушке деце.” За женску децу нема места у Родослову.

А сироче Момчило Гојка Капор је написао: “Историја ме никад није занимала. Осећао сам се као да сам себе родио и да потичем ни од куда. Моје породично стабло не иде даље од мојих ђонова.”

Па ипак кад је дошло стани-пани и био приморан да бира само једно, овај најградскији и најмодернији писац чији су ђонови држали корак с временом, ни за благо и славу целог света није дао ни свој родослов ни земљани под своје куће у Мириловићима.

Изговарам ово невесело слово и по његовој жељи а нисмо се никада срели а да смо и трена бивали невесели. Момо Капор је био од оних људи који не могу да остаре и остао је младић и у својој 73. години.

Смрт је однела оно што је њено. Докопала му се тела, али његовом делу није наудила него га учинила још видљивијим и непоновљивијим него што је било.

Драги ми сабрате и куме Момчило, све те питах сем којим си путем отишао: преко Лијешња или уз Мртвицу, поред школе или поред Бајчетића кућа? Који год си пут изабрао стигао си не само у бољи свет него и у боље друштво. Ко ти не би завидео што ћеш већ вечерас бити са Душком Радовићем и Браном Петровићем, Богданом Тирнанићем и Јованом Рашковићем, Петром Лубардом и Недељком Гвозденовићем. И толиким твојим пријатељима у овој алеји који ће те сачекати.